

7. Корягін В. Інформаційна інтерпретація устрою фізичного виховання й системи контролю в освітніх установах / В. Корягін, О. Блавт. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://esnuir.eenu.edu.ua/handle/123456789/11642>

8. Пасічник В.Р. Реалізація основних напрямків Болонського процесу у підготовці вчителів фізичної культури у польських ВНЗ / В.Р. Пасічник // Проблеми фізичного виховання і спорту. – Луцьк. – 2010. – № 6. – С. 87–89.

Субачов В.П.

викладач,

Хмельницьке вище професійне училище № 4

МЕТОДИКА РАНЬОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ В ЯПОНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

У японському суспільстві головне це традиції. Традиції тут супроводжують людину з самого народження. І хоча в сучасному соціальному устрої Японії присутній вплив Заходу, глибинних структур суспільства він не стосується, а виражається лише в зовнішньому дотриманні модних тенденцій.

Виховання дітей в Японії починається з чіткого їх поділу за гендерною ознакою. Хлопчики і дівчатка виховуються абсолютно по-різному. Чоловікам з самого народження заборонений доступ на кухню або участь в інших домашніх справах. Син – це опора сім'ї, спадкоємець, самурай, здатний мужньо переносити труднощі. У школах після уроків хлопчики відвідують гуртки, де отримують додаткові знання і продовжують освіту, дівчатка ж зустрічаються після школи в кафе і базикають про свої жіночі справи.

Основне завдання японської педагогіки – виховати члена колективу (фірми або корпорації). Інтереси колективу, перш за все того колективу, в якому ти працюєш, тут ставлять понад усе – в цьому успіх японських товарів на світових ринках. Цьому тут вчать з дитинства – бути в групі, приносити суспільну користь і відповідати за якість того, що виготовляєш.

У цьому, звичайно, і мінуси. Перекіс у бік групової свідомості відлучує від самостійного мислення. А ідея відповідності громадському стандарту настільки вкорінена в японських дітей, що самостійні думки, висловлені однолітками, викликають осуд і глузування.

Однак повага до старших, повага до традицій та історії країни, чуйне ставлення батьків до дітей – це те, чого у японців можна і потрібно вчитися.

Дуже велика увага в цій країні приділяється в останні десятиліття раннього розвитку і вихованню дітей. Така тенденція намітилася більше півстоліття тому, і спонукала до цього книга «Після трьох уже пізно» Масару Ібукі, педагога-теоретика і засновника фірми Sony.

Головна ідея книги полягає в тому, що основи людської особистості закладаються саме у віці до трьох років – віці високої дитячої сприйнятливості і здібностей до навчання. Мета виховання за методикою Ібукі:

- створити в період до трьох років усіх умов, в яких дитина може повністю реалізуватися;

- стимулювати пізнання за допомогою прояву природного інтересу малюка до усього нового;

- закласти у дитини основи характеру і сильної особистості;

- сприяти розкриттю в дітях творчого потенціалу [1, с. 7].

Традиційне виховання в Японії поділяє вік дитини на три фази:

- вік від 0 до 5, в цей період японська дитина вважається «імператором» (дітям нічого не забороняється);

- вік від 5 до 15, у ці десять років дитина вважається «рабом» (не виділяйся, будь як усі);

- і вік після 15 років, коли дітей називають «рівними» (відповідальність за себе, свою сім'ю і державу в цілому).

Дана методика виховання працює ідеально тільки в самій Японії, тому що там її принципів дотримуються у всій країні, від мегаполісів до провінцій. У середовищі, де існують інші традиції, ці методики потребують, щонайменше, в коригуванні і адаптації до місцевих реалій.

Список використаних джерел:

1. Ибука, Масару. После трёх уже поздно / [пер. с англ. – Н. Перовой]. – М. : Альпина нон-фикшн, 2011. – 222 с. – ISBN 978-5-91671-072-4.